

rens annoncer eller andet reklamemateriale i øvrigt ofte på grund af reglen i § 5 i lov om mærkning og skiltning med pris m. v. indeholde oplysninger om kreditvilkår m. v., men overholdelse af denne regel er altså ikke i sig selv nok til at opfylde oplysningskravet efter lovforslagets § 8.

Fortryder køberen aftalen, efter at han har modtaget oplysninger om kreditvilkår m.v., har han i reglen fortrydelsesret, jfr. § 9. Er dette ikke tilfældet, og har køberens tilbud ikke på anden måde end ved den blotte fremsendelse af varen virket bestemmende på sælgerens handlemåde, må det antages, at køberen efter omstændighederne i medfør af aftalelovens § 39 vil kunne træde tilbage fra aftalen, hvis kreditomkostningerne eller andre vilkår for kredittøbet viser sig at være væsentlig mere byrdefulde, end han havde rimelig grund til at regne med.

Oplysningspligtens nærmere indhold fremgår af nr. 1-6. Sælgeren skal således give køberen følgende oplysninger:

(1) *Kontantprisen*, dvs. den pris, for hvilken tingen ved aftalens indgåelse kunne være købt mod kontant betaling hos sælgeren, jfr. den gældende afbetalingslovs § 4, stk. 2. Reglen svarer med en redaktionel ændring til udvalgets forslag.

Om retsstillingen, når den opgivne kontantpris med urette indeholder en kontantrabat, henvises til bemærkningerne til § 39.

(2) *Udbetalingen*, dvs. det beløb, som køberen skal betale inden det købetes overgivelse til ham. Præsteres udbetalingen i andet end penge, skal værdien af udbetalingen kunne fastsættes i penge og køberen have oplysning herom.

(3) *Kreditomkostningerne angivet som et beløb*, dvs. summen af alle renter og andre tillæg til kontantprisen, som køberen skal betale. Reglen svarer med en redaktionel ændring til udvalgets forslag. Skal køberen ifølge aftalen betale renter af den til enhver tid værende restgæld (såkaldte »bagudfaldende renter«), skal sælgeren således på forhånd oplyse det samlede beløb, som vil påløbe i rente ved normal afvikling af gælden. Ved opgørelsen heraf vil f. eks. kunne anvendes de af Danmarks Automobil-Forhandler-Forening udgivne aktuarberregnede renteberegningstabeller.

(4) *Kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente* d.v.s. som en årlig rente af det beløb, som kreditten udgør (kontantpris ÷ udbetaling), og i givet fald beregnet under hensyn til, at der efterhånden sker betaling af afdrag. Om begrundelsen for at kræve den effektive årlige rente oplyst henvises til pkt. 7.d.2°. i de almindelige bemærkninger.

Det beløb, som kreditten udgør ved aftalens indgåelse, ses undertiden defineret som *kreditbeløbet*. Da oplysningspligten ikke bør være mere omfattende end nødvendigt, er der ikke efter lovforslaget pligt til at oplyse dette beløb særskilt. Beløbet er en forudsætning for at kunne beregne den effektive rente, men udregnes let ved fra kontantprisen at fratrage den kontante udbetaling. Justitsministeriet har valgt at lade denne udregning fremgå af definitionen på effektiv rente.

Ved beregningen af den effektive rente skal der tages hensyn til samtlige kreditomkostninger, dvs. summen af alle renter og andre tillæg til kontantprisen, som køberen skal betale, jfr. det ovenfor under 3 anførte. Det har været hævdet, at såfremt stiftelsesomkostninger og lignende engangsomkostninger skal indgå i den effektive rente, vil den sammenlignelighed, som tilstræbes med pligten til at give oplysning om effektiv rente, blive formindsket, hvilket særlig skulle gøre sig gældende ved sammenligninger mellem løbende kreditter og éngangskreditter. Hensigten er imidlertid, at den effektive rente skal være et direkte mål for, hvad kreditten koster, og for køberen må det i den forbindelse være de *totale* kreditomkostninger, som har interesse. Jo flere af omkostningerne, som holdes uden for renteberegningen, jo mindre dækkende bliver renten som et mål for prisen på kreditten, og des vanskeligere bliver det for køberen at sammenligne forskellige kredittilbud.

En ordning, hvorefter den effektive rente dækker alle omkostningerne ved kreditten, må gennem sin klare og direkte angivelse af, hvad der er prisen på kreditten, endvidere antages at modvirke urimelige kreditomkostninger. Det er muligt, at dette i nogen grad vil ske ved, at man fra at opkræve forskellige former for provisioner, gebyrer og lignende i stedet går over til en mere enkel renteberegning. Justitsministeriet anser en sådan udvikling for ønskelig, idet de nævnte særordninger ofte kan tilsløre den faktiske renteudgift. Imidlertid er der ikke noget i vejen for, at kreditor fortsat kan foretage en opdeling af kreditomkostningerne i dels en kreditrente, dels forskellige former for gebyrer, når blot også den effektive rente udregnes og opgives.

Det har endelig været anført, at man i stedet for den effektive *årlige* rente bør anvende en *månedlig* rentesats. Som begrundelse herfor er bl. a. henvist til, at man i detailhandelen anvender månedlig renteberegning, da tilbagebetaling af kreditten normalt sker i månedlige afdrag. Justitsministeriet har imidlertid fundet det rigtigst at definere den effektive rente på samme måde, som det er sket i de